

2.

а в низините лаватуци и планински рудни,
скамен и тово подземи червона приказка, та-
ровна приказка за роден край... Кеня-
гледен край!... Отсрещу се откроява ка-
места бърдо, надг зийто вървещи се възду-
сиво глави орли; видят се и камоче все
отлетят към откритото ико се тра-
кийски равнини.

— Ех, земя, благословена земя! — си сиотна,
Убога душата на боба Краса. — Че то земя
ли е я! Лотнеш на земята, средь билки
увдта и чувствуваш, че незнайни нежни
ръце те гонят; Червон глави ти шепне
сг ромона на увдтти корони — и горди-
тв душата възродени..... Само отдънеш
и ето отворуе от друга страна... А не-
бето: синво, синво и лезарно — да му се
непагледаш, да му се непазител! Мил-